

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον αριθμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενήκοντα ἑπτὰ,
παπαράκα Στρατοπέδων και πλῆμμυρ' ἀπὸ λεπτά.

Ὁκτωβρίου μηνὸς ἑνδεκάτη
και ἴστων τόπο γυρῶ τὸν σακῆτη.

Ποῦντος πεντακόσα κι' ἑνεννηταῖην,
κι' ὁ Ῥωμῆος στεφάνους ἔρχεται νὰ πλέξη.

Φαδουλῆς και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Ἄνοιξε δρόμο νὰ διαβῶ και τόπο νὰ περάσω
και μὲ λεκάνη φέρε μου μαζὶ σου νὰ ξεράσω.
Τὴν κεφαλὴν μου στίψετε κι' ἀνοίξετε τὸ σπῆτι μου,
και τὴν συνθήκη βάπτισι εἰ κοπριάς σωροῦς,
και τρίψε την ἑστὴ μύτη σου, και τρίψε την ἑστὴ μύτη μου,
κι' ἔλα νὰ ξαναρχίσωμε τὸν πρώτους μας χοροῦς.

Ἐγγάστηκαν και κοπετοὶ
κι' ὑποχωρήσεις τοῦ Ματιοῦ,
γυρίζουν στόλοι και στρατοὶ
και τὰ παιδιὰ τοῦ Παλατιοῦ.

Μὲ τοῦ πολέμου τὸν αἰσιμὸ
κανίνας δὲν τρομάζει πῆξ,
κι' ἀκούω μὲς ἑστὸν γυρισμὸ
νὰ σκούζουν χήναις και παπίξ.

Χαίρε, συνθήκη, τρόπαιον τῆς φυγομάχου ράτσας,
πού τώρα τὸ ψοφῆμι τῆς σκυλιῆς καθ' Ἑβραῖος,
μανθάνω κι' ὁ Διάδοχος πῶς ἦλθ' ἐκ τῆς Ταράτσας,
κι' ἐκ τῆς Ταράτσας ἔλθασα κι' ἐγὼ τοῦ Φαληρείως.

Πάψε, Περικλῆ, τῆς γρίναις,
κάτω σύνορα και τάπηταις,
χι χι χι φωνάζουν χήναις,
πὶ πὶ πὶ φωνάζουν πάπηταις.

Ἄλυσμὸν ηταις ἡμέραις
ἀλυσμὸν ηταις φυγῆς . . .
νὰ κορνάνας, νὰ παντῆραις,
νὰ τουρέμια κατὰ γῆς.

Κι' εἰς αὐτὴν τὴν καταγιγῆν
τοῦ μεγάλου ξαφνικοῦ,

ὅπου ρίχνει τὴν Πατρίδα
κάτω τοῦ μηδενικοῦ,

Ἐπιπλῆει, καθὼς λίνα,
νέα δόξα σὰν φιλόξ . . .
ἱκαλάθωσα, καυμίνα,
κι' ἔγινα τρελλός, τρελλός.

Κάνε δρόμο νὰ περάσω,
κάνε τόπο νὰ ξεράσω,
κάνε τόπο νὰ ξανοίξω
τὸν λαὸν τῆς Ῥωμηροσύνης,
νὰ τὸν πιάσω, νὰ τὸν πνίξω
μὲς ἑστὸν βούρο τῆς εἰρήνης.

Ἄνακατέψε τοὺς βούρκους
και θὰ ἔρῃς ἐκεῖ σπαλίταις,
πού μὰς ἴγαν πῶς τοὺς Τούρκους
θὰ τοὺς κάνουν κοτελίταις.

Ἄνακατέψε τοὺς βούρκους, και θὰ ἔρῃς ἐκεῖ πολλὰ . . .
ταρλαμπούμπα, τρά λά λά . . .
κρύβει τρόπαια φευγάλας τῆς ἀλάσσης και πηλός . . .
ἱκαλάθωσα, καυμίνα, κι' ἔγινα τρελλός, τρελλός.

Θυμῶσαι, Περικλίτο μου, θυμῶσαι μὲν ἡμέρα,
πού ἴκαναμ βεγκέρα,
και σουλεγα πῶς ὁ Ῥωμῆος, τοῦ κόσμου τὸ κοτσούρι,
ἐν τὸ σπαθὶ του βγάλῃ,
ἀφεύκτως ἐπέμελεσσα θὰ κόψη τοῦ Καλιφῆ,
πρὶν τοῦ τὰ κόψουν ἄλλοι ;

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Πατισῆχ, ὁ σάκης, ὁ σπασμῖνος,
πού ἑστὸ μὲξὶ τὸν ἔπικραν κι' αὐτὰ τὰ δουλικὰ μας,
χάρις ἑστὸ φιλοπόλεμον τῶν ποδαρῶν μας μίνος
ἴπῃς φαλλίδι σήμερα νὰ κόψη τὰ δικά μας,
Κουρεύουν τὴν κασιόδα μας και δὲν ἀφίουν τρίχα,
μὰ τώρα ζιφυρον ποθῶ και κόσμον Ἀθηναῖκο,
κι' ἂν ὄλους τοὺς Ὀικενοῦς γιὰ σῆλο μου τοὺς ἔλα
και πάλι δὲν θὰ μ' ἔρθαναν νὰ φτύνω τὸ Ῥωμαῖκο.

Π. — Βρί καλῶς τον, βρή καλῶς τον
τόν μεγάλο τόν σαλιάρη,
ἀνδρα κάλλιστον και λῶστον,
πού τόν στρώνω 'στό στηλιάρη.

Καλῶς ὄρισεσ και σὺ
τώρα πούργοντ' ἰδῶ πέρα
Σακαράκηδες χρυσοί
μὲ τῆς νίκης τόν αἶρα,
και μὲ Δόξα νεωτάτη
τρίχει τρίχει 'στό Παλάτι
φορτωμένη μὲ πανίρια, μὲ καλάβια, μὲ κορφίνα
δάφνης και μυρτιαῖς γιμάτα,
γῆ νὰ στέψη τὰ καπλάνια, γῆ νὰ στέψη τὰ δαλφίνια,
μὲ τρικουβερτη παράτα.

'Ἦλθαν δὲ και τὰ καράβια τῆς ἀρμάδας μὲ χαρὰ
γῆ ν' ἀράβουν ἐρι πάλι 'στού Ναυσταθμοῦ τὰ νερά,
κι' ἔκαι μίσα θὰ καπνίζουν χρόνια, μῆνες, ἰεθόμεδες,
ἴως πού νὰ καταντήσουν σάν τῆς Τούρκικας ἀρμάδας
και κολλήσουν 'στῆς καρναῖς
στρεῖδια κι' ἀχνίαι και πνίαις,
κι' ἴσως ἴσως νὰ μὰς ἔλθῃ και καμμία διαταγὴ
νὰ γενοῦν θαλαμηγοί,
νὰ μὴν ἔχουν μπουκαπόρταις, νὰ μὴ φέρουν τὴν χαλάστρα,
νὰ 'συχάσῃ κι' ὁ Σουλτάνος και τῆς Πριβίτζας τὰ κάστρα.

Φασουλῆ, μὴ χάσῃς ἔτσι . . . ρίξε γύρω μὲ κατὰ,
ἦλθαν 'πίσω και τορπίλαις, πού δὲν ἔχανε φωτιὰ,
μὲ κι' ἂν ἔχανε ἔμπυρία και βροντώδεις ὑδραργύρους
δὲν ὑπῆρχε φόβος ὀρθῶς
πῶς θὰ φάλωμα μπουρλότα και ναυμάχους διαπύρους
τοῦ φαρὰδικοῦ τοῦ Στόλου.

Τώρα πᾶς δὲν ἔχει φόβο μῆτε Τούρκικη μαῦνα . . .
ἦλθε 'πίσω τὸ δελφίνι και καθίνας ψυρομαχος.
ἦλθαν δίχως νὰ μὰς φέρουν μὲ τούλαχιστον μουρούνα
δὲ τῆς βγάλωμα τὸ λαδὶ νὰ τὸ πίνωμα γιὰ πάχος.

Τὸ θυμάσαι, Φασουλῆ μου, τὸ καφὸ-Καρα-Μπουρνού ;
Φ. — Μίρα νύκτα, Περικλιτό, τόχω πάντα μίς 'στόν νοῦ.

Π. — Ἄμμ' ἄμμ' αἰσῆσαι, βρή ψυρίτη
τὸ παιδί τὸ φημισμένο τῶν Ρωμῶν ὁ Βασιλῆας
κι' ἔδρα κάθε πατριώτης,
πῶς ἔτσιούκρισαν μὲ νύκτα σάν αὐτὰ τῆς Πασαγαλιῆς
δὸς τορπιλοῦλα πρώτης ;

Φ. — Κι' εἶπαν ὀλοσ, Περικλιτό, τί χαρὰ μας κι' εὐτυχία,
πού και δίχως ναυμαχία
εἰμπορεῖ νὰ σπάσῃ κι' ὀλοσ
δὲ κοματοβραύστης Στόλος ;

Π. — Τὰ θυμάσαι, τὰ θυμάσαι,
ἢ χαλῆσαι και κοιμάσαι ;

Φ. — Τὰ θυμοῦμαι, τὰ θυμοῦμαι,
κι' οὔτε χάσκω και κοιμοῦμαι.

Π. — Κι' ὁ Διαδόχος μὰς ἦλθε, Στρατηλάτης σπιρουνάτος,
κι' ὁ μπαμπὰς ὁ Κορωνάτος
τὴν χρυσοῦν στολὴν Ναυάρχου λιγερτάτος ἰβρίαι . . .
Ναύαρχος ὁ Βασιλῆας μας, τὸ παιδί τὸν Στρατηγῆς,
ὁ δὲ κόσμος περίργως τὰς στολάς των ἰθεῖραι
μὲ ἔβασκα κι' ἰγὼ μαζὶ τὸν φοβημένους σάν λαγός.
Κι' ὁ Διαδόχος παρῆλθε, κι' εἶπε τότε μὲ φωνὴ :
'εβγαίνεις ἀπ' τὴν 'πίσω πόρτα, μπαίνεις ἀπ' τὴν μπροστινῆ'.
Φ. — Δὲν ξέρεις τί πολυμικὸν ἰτόνιασιν τραγοῦδι

και πῶς ἀμίσως μ' ἀναφε το πρώτο τὸ καμῖνι
σάν μούπαν ὁ Διαδόχος τὸ τέπιε 'στόν Φραγκοῦδη,
ὅτ' εἰζευρε πῶς πόλεμος δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ,
κι' ἂν πόλεμος ἰγίνετο πῶς θὰ τοῦ 'λέγαν 'εφῶγε',
κι' οὔτε νὰ πᾶρ τίθελε, μὰ πῆγε γιὰτι πῆγε.

'Ορθὰ κορτὰ τοῦ τάκοψι και μὲ γανναῖο στόμα
πῶς γιὰ θριάμβους νικητοῦ
και γιὰ διοικιστον στρατοῦ
εἶναι μικρὸς ἀκόμα.

Πῶς δὲν τὸν ἔμαθαν ποτὶ τὸν Στρατηγῶ νὰ κἀνῃ,
μὰ τοῦλεγαν 'Επιτελεῖς
και Στρατηλάται τῆς Ἀλλῆς
τὴν 'Ἀλεπού νὰ πᾶνῃ.

Μιὰ 'μίρα, πού πρασινοῦσαν τὰ πρώτα πρώτα χόρτα,
σῆμα, τοῦ λέν γλυκὰ γλυκὰ,
νὰ φύγῃ ἀλὰ Γαλλικὰ
κι' ἀπὸ τὴν 'πίσω πόρτα.

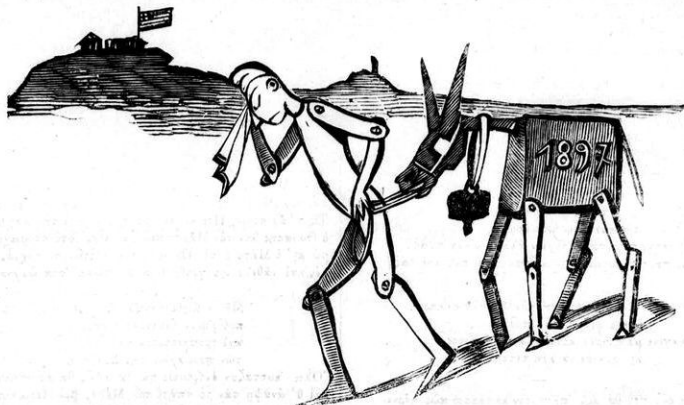
Κι' ἔκαινος ἔφυγε κρυφὰ μ' ἀποσκευαῖς μεγάλαις,
κι' ἀπὸ τὰ τότε, Περικλιῆ,
μὲ πόρτ' ἀνοίγει κι' ἄλλη κλιῆ,
κι' ἀρχικὴ τῆς φυγαλίας.

Κι' ἂν σὺ καπνίσῃς σῆμερα, βρή Περικλιτό βῆδι,
νὰ ζωγραφίσῃ τῶν Ρωμῶν τὴν ἑνόδοσ πατρίδα,
μὴν κἀνῃς ἄλλο τίποτα παρ' ἓνα μόνο πόδι
νὰ φεύγῃ 'πίσω φεριατό μὲ δρόμο πού δὲν εἶδα.
Κι' ὀποιοσ τὸ πόδι τὸ γοργὸ γιὰ μὲ στιγμὴ κιντᾶτῃ
βεβαίως θ' ἀνακαρξῇ :
'ἀν τὴν ἢ σύγχρονος 'Ελλάς, κ'
και σὺ θ' ἀκούς και θὰ γελᾶς.

'Ο πόλεμος ἰπέρασε—πόθοι καινοι και φροῦδοι—
μὰ τὸν Διαδόχον ποῦ
κι' οὔτε ποτὶ μου λησμονῶ
τὸ τέπιε 'στόν Φραγκοῦδη.

'Ο πόλεμος ἰπέρασε σάν μὲ σκιά σὲ τοῖχο,
κι' αὐτὰ πού σου 'τραγοῦδησα γιὰ τὸ τρανὸ τάγορι
τραγοῦδα τα συγὰ και σὺ μὲ τὸν γνωστό τὸν ἦχο :
εἰμὰ βοσκοποῦλ' ἀγάπησα, μὲ ζηλιμένη κόρη.»

Π. — Μὰ πού 'χαλῆσαι ἀλήθεια, κκοροῖση Φασουλῆ,
σάν μας ἦλθε κι' ἢ Βουλῆ ;
Τι κακό, τί πανηγύρι, ζήτω τῆς Συνθήκης ζήτω,
και παρὼν 'στό Παρλαμέντο κάθε περλαπιαῖς ἦτο,
κι' ἰερὰν ἠοθάσθη φρίκη
ὅταν πῆραλε κι' ὁ Ραλλῆς
τὴν παρῆγορον Συνθήκη
φίρων μόνος ὑπὸ μάλις.
και σοφῶς ἰποκοπῆσας παραμέναι και παρὼντα
ἐνευκίκα τὴν 'Ελλάδα, και κατῆστραπει κι' ἰβρόντα
σάν τορπίλης ἰμπυρσιον
ἔνει μεσὺ ὑδραργύρου,
κι' ὁ λαὸς τῶν θεωρειῶν
κι' ἢ πληθὺς τὸν ποδογύρου
ἰσηκῶθ' 'στό ποδάρι
τὸν αἶρα τῆς νὰ πᾶρῃ.

Τὰς λέγει πρὸς τὸ πλῆθος ὁ Ξανθὸς ρεπουμπλικάνος
σοβαρῶς κί' ὑπερφάνως :

« Παιῖδες τῶν Ἑλλήνων ἴτε
καὶ θερμῶς εὐγνωμονεῖτε
τὰς Δυνάμεις τῆς Εὐρώπης καὶ τοὺς τόσους συγγενεῖς
κί' ὅλοι πίσετε πρηνεῖς. »

καὶ τὸ πλῆθος τὸ φροῦττον ἠλεκτρίσθη πέρα πέρα
κί' εὐγνωμονεῖ τὰς Δυνάμεις κί' ἔφαλε πρὸς τὴν Μητέρα :

« Ἀγγλικαὶ Δυνάμεις ἐπὶ τὸ μῆνῃ σου
νὰ πάρουν τὸν παρὰ σου καὶ κάθε χρῆμα σου,
οἱ δὲ φυλάσσοντί σε παρέρρησαν
καὶ κύψαντες θερμῶς τὰς εὐγνωμόνησαν. »

κί' ἐπρόβαλε κί' ὁ Θεοδώρης, τῶν Θεσσαλῶν ὁ Ρήγας
καὶ τῶν γιγάντων γίγας,
ποῦ κανένα Ἑσφικὸ ποτὶ δὲν τὸν ἐπτόησε

καὶ μὴ τὸν Ἄρην δύο φοραὶς ὡς τώρα συνεπλάκη,
κί' ὁ κόμος σὰν τὸν κύτταξε περιχαρῆς ἰδέσθαι :

« ἰκίνο τὸ τριαντάφυλλο, τὸ τριανταφυλλάκι. »

Ἐστὴν κοιλιάδα τοῦ μαύρου κλαυθμῶνος
ἕνας γίρος γυρίζοντας μόνος
πικροκλαίει τραγῆ σκορπισμένα
τῆς Κορδόνικας τῆς δόλιχας κί' ἀργῆς,
καὶ ὄσο ρόδα φορεῖ ποτιομένα
μὴ τὸ κλάμμα τῆς σκλάβας τῆς γῆς.

Τάχα θάβλη καὶ κάλι σὰν πρῶτα
πρὶν βρωμήσουν τῶν φίλων τὰ χνώτα ;
Τάχα κί' ἄλλους πολέμους θὰ κἀν
καὶ βαρβατό σὰν πρὶν θὰ τὸν ἔδω,
κί' ἰσπεμμένους μὲ ρόδων στεφάνη
θὰ μας φέρη τὸν Τούρκο κί' ἰδῶ ;

Ἢ θ' ἀρχίσῃ τὰ πρῶτα τὰ κάβα,
κί' ἀφου σπῆσῃ κί' ἱκίνα τὰ βάζα
θὰ τὸν ἔδω ριζοσπάστην βροντώδη

καὶ μὲ σκούφους σὰν πρὶν παραλοῦς
θὰ σηκῶσῃ μιά μείρα ἄστο πόδι
τὰ γαλιὰ τῆς κλεινῆς Καρκαλοῦς ;

Βλέπω γύρω ν' ἀνοίγονται λάκκοι,
ζήτη ζήτη φωνάκ' ἡ Πατρὶς,
κί' ὁ παππούς τὸ Ξανθὸ τὸ Ραλλάκι
μ' ἐναντήτα τὸ ρίχνει καὶ τρεῖς.

Κί' ἔπασαν ὁ διασώσας εἰς καιροῦς ἀγρίων σάλων
τὸ σφῆν τὸ καθιστός,
ὁ πολλοὺς εὐγνωμόνησας καὶ τοὺς Μόλτικε τῶν Φαρσάλων,
ὁ γλυκὺς, ὁ γελαστός,
ποῦ συνέχισε τὴν δόξαν τοῦ παπποῦ τῆς Ρωμφοσύνης
κί' ἦτον εἶδος Παπαγάλος διαρκοῦς εὐγνωμοσύνης.

Ἔπασε κί' αὐτὸς ἀπάνω ὅτῃς εἰρήνης τῆς χαρῆς
καὶ τὰ γίνετα τοῦ Σκουλοῦθ' ἤπῃσαν κί' ἤλθαν τρεῖς φοραὶς,
κί' ὁ Σιμόπουλος ἰσίγα καὶ δὲν τοῦπαρνες κουβίνα
κί' ἔκλεισαν τὰ Παραλαμίνα,
καὶ μὲ φίλους χαρωποὺς
ῤῥῆκε πρῶτος ὁ παππούς,
κί' ἔχαιρέτα λουλουδάτος, κί' ἀνεκραιγίζαν τὰ πλῆθη :

« κῦττα ρόδα ζηλευτὰ,
τίτομα ρόδα σὰν κί' αὐτὰ
καὶ τοῦ γέρο-Κοκκαλιζέρη κάνουν ὠμορρα τὰ στήθη. »

Πλὴν ὅποια φοβερά
καὶ φρικώδης συμφορὰ
τὸν παππού μας κεραυνοῦνε . . .
τὸ φουσφ καὶ δὲν κρούνε.

Ὁ Ζαήτης προσκαλεῖται
καὶ Κορδόνικοι πολῖται
πηλακοὺν λαχανιασμένοι
γὰ νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

Εἰς τάρματα, μαρὶ παιδιᾷ, ξεφτίει τὸ Κορδόνι . . .
καὶ 'στὸν γλυκὺν ἀνεψιὸν ὁ θεὸς ἀνεράνει :
«ἀνεψίε μαι προσφιλή, εὐθέσσω τὴν Ἀρχὴν,
βλίπω παγίδα πονηρᾶν τριγύρω σου στυμνίν,
μὴ θλίψῃς καὶ τοῦ θεοῦ σου τὴν πάσχουσαν ψυχὴν,
τὴν ὄντως συμπαιστίστατα πρὸς εὐ διακειμένην.»
Ὅμως αὐτὸς δὲν ἤκουσε καὶ δὲν συνεινήθη
καὶ πρὶν ἀλιεῖται ἀκούσθῃ τὸν θεῖον τρὶς ἠρήθη.

—
'Στὸ Κορδόνι σου δὲν θύω,
σθενερὸν θ' ἀνοιξὼ στόμα,
καὶ ἀποτάξωμαι τῷ θεῷ
καὶ συντάξω νέον κόμμα,
καὶ δοθήσεται πρὸς τοῦτο νόμον ἄλλων ἄλλη πλάξ
καὶ τοὺς πάντας συγκάλειω καὶ πατάξω πῦξ καὶ λαξ.

—
Τότε ὅμως καὶ ὁ θεὸς, πῶν τὸν ἀρησαν σκληρῶς
δίχως κόμμα καὶ ρουσετίτις,
καὶ ξανάγει μὲ φόρμα κουσαθάκις φοβερῶς
καὶ ἄρχισε νὰ λή τίτοια :

—
«Ἄιντε ρε, πῶν θὰ μὴ πῆτε τὸν κατήγορο πῶς πίνω
γιατὶ τάχα 'στὴν Ταράτσα σὰς 'κουθάκις τοὺς Τούρκους,
ἄιντε ρε, πῶν θὰ μὴ πῆτε πῶς δὲν εἶμαι γιὰ Κουβέρνο
καὶ μὴ 'κάνετε τ' ἀνήψια νὰ φοροῦνουν σὰν τοὺς κούρκους.
Ἄιντε ρε, πῶν θὰ μὴ πῆτε πῶς τὴν ἔπαθα γοντρή,
ἄιντε ρε, πῶν θὰ μὴ πῆτε πῶς θὰ εὐγὴ τὸ μαντρί,
ἄιντε ρε, πῶν θὰ μὴ πῆτε πῶς τάνηψι θὰ σὰς σώση
καὶ ἄλλο ὄρομο θὰ σὰς ὁσση.

—
«Ἄιντε ρε, πῶν λίτε ρίδι κολοθὸ τὸν Θεωδῶρη,
ἄιντε ρε, πῶν μὲ τὸ ζερί μὴ γυριέται καυγᾶ,
σκάστε, κωλοκαρφονίδες, πῶν σὰς 'κόλλησε μεράκι
γιατὶ μὲς 'στὴ Θεσσαλία Τούρκος σπέρνει καὶ τρυφᾷ.
Σκάστε ρε, πῶν θὰ μὴ πῆτε σὰν μὴν κὰνω πανηγύρι
μὲ 'έκλογαὶς καὶ μεγαλῆια,
σκάστε ρε, πῶν θὰ μὴ πῆτε νὰ κλιστῶ σὲ μοναστῆρι,
λὲς καὶ νάμουν Ὀρηλία.

—
«Σκάστε ρε, πῶν θὰ μὴ πῆτε πῶς ἠλιθία δὲν μὴ μείνει,
πῶς πατόκορρα μὲ λούζου καὶ 'στὴ Φράντζα τὴν σπασιμένη.
Σκάστε ρε, πῶν θὰ μὴ πῆτε σὰν ἀπόμαχος νὰ κάτσω,
σκάστε ρε, πῶν θὰ μὴ πῆτε νὰ μὴν ἔχω Βουλευτὴ,
σκάστε ρε, πῶν θὰ μὴ πῆτε νὰ μὴ βγαίω 'στὸ σουλάτσο
μὲ κουμπουρία ὁπὸ 'στὴ μίσση καὶ γαρουφαλο 'στ' αὐτὶ.

—
«Σκάστε ρε, πῶν θὰ μὴ πῆτε πῶς χαμηλώσω ταῦτις,
πῶς σκουριάζω τάρματα μου καὶ δὲν πρῶνουν φωτιᾶ.
Σκάστε ρε, πῶν θὰ μὴ πῆτε πῶς 'μποροῦ τὸ Θεωδῶρη
νὰ τοῦ πᾶρουν τὸν ἀέρα,
σκάστε ρε, πῶν θὰ μὴ πῆτε πῶς τάνηψι μὴ 'μπορεῖ
νὰ τὰ βγάλλῃ τώρα πέρα,
καὶ νὰ τρέγῃ καθε τόσο
καὶ νὰ λή τὸ καὶ τὸ
'στὸν Μουράτσει τὸν Ρῶσο,
'στὴς Φραγκιάς τὸν Ἀνωτῶ.

—
«Ἄστε τοῦτον τὸν χαβᾶ,
μὴ μὴ φέρνεται σκοτούρα . . .
ἄστε πῶς φορᾷ στραβὰ
τὴν ψηλοκαππαλαδούρα.

«Σκάστε ρε, καὶ δὲν βαστῶ,
εἰδὲμὴ μὰ τὸ Χριστὸ
μὲ τοῦ Βασιλῆα τὰ βαζὰ θὰ τσακίσω κεραλαῖς . . .
καὶ τοῦ 'φῶναξ καμπίσι «Θεωδῶρη, τί μὰς λὲς ;
μὲς 'στὸ τόσο ξαφνικῶ
μὴ μὲς κὰνῃς φοινῶ
καὶ μὴν πέρνῃς τόση φόρα,
κουσαθάκινα Θεωδῶρα.
Θεῖε, γιὰ πῆς ἀλεύρι . . .
τάνηψι σου νὰ σ' ἔψη.»

Φ. — Μῆνιν ἀεῖδε Περικλαῖς, Εὐταξία τοῦ Λοκροῦ
καὶ τοῦ Ράλλη τῆς Ἀθήνας, τὴν συμβάσαν πρὸ μικροῦ.
Τίς τ' ἄρ σφῶς, Περικλιτό, πρῶτος ἄρχισε τὴν μάχη ;
ὁ Θανάσις λὲν τὸν Μῆτσο πῶς τὸν εἶλε 'στὸ στομάχι,
μὰ καὶ ὁ Μῆτσος τὸν Θανάση τὸν λοξόβλεπε σὺνὰ,
λὲς καὶ νάβλεπε ὁπὸ γρόβου νὰ τοῦ ὁσση 'στὰ ψαχνᾶ.

—
Μῆνιν ἀεῖδε μεγάλην,
πρόδρομον δευτέρης νίκης,
καὶ τροπαιοφόρον πάλην
τῶν προμάχων τῆς Συνθήκης.

—
Ὅλοι 'κὐτάζαν ἐντρόμως πῶς ἡ μῆνις θὰ φουτώσῃ
καὶ θ' ἀνάψῃ σὰν τὸ σπῆτι τοῦ Μιλεζ, βρὶ Περικλιτό,
καὶ ἔπαρμεναν καὶ ὁ δὲ τῶν ἡ Συνθήκη νὰ τελειώσῃ
γιὰ ἄρχισουν τοῦ πολέμου τὸ περίφημο ντουέτο.
Κὶ ἔχαριτά νῆαν πάλην ἡ Πατρις ἡ λευκοφόρα,
πῶν τῆς ἔχουν ὁμοί κάνει περιβόλι τὴν καρδιά,
καὶ ὁ Γαζῆσις τῆς Συνθήκης βγάδουν ἀπλῶτα 'στὰ ἔδρα,
πῶν μυρίζουν καὶ λιγνῶνουν σὰν γαζίας μυρωδιά.

—
Ράλλη καὶ Εὐταξία μῆνις,
ἀλησμόνητος θὰ μείνῃς
'στοὺς θριάμβους μας καὶ σὺ
σὰν μὲ δόξα περισσή.

Π. — Ἄρμει τόμαθις καὶ ἰκίνο τὸ μαντάτο, βρὶ κολλήτη,
πῶν κατὰκαρὰ μὰς θλίβει,
πῶς ἔψηλὰ συγγενολόγια τὸν λιβέτινι μας τὸν Ρήγα
μὰς τὸν ἔκαμαν Κεῖθιθι ;
Κὶ ὁ Σκουλούδης εἶπε τότε :
εμάθετε, συμπατριώται,
πῶς θὰ πάμε κατὰ κράτος,
ἰπειὸν καὶ ὁ Κορωνάτος
τὸν Γερμανικῶν ἐλέγχων τὸν ζυγὸν δὲν ὑποφέρει
καὶ θ' ἀφήσῃ τὴν Κορῶνα καὶ θὰ πάη σ' ἄλλα μέρη.»

—
Τοιοῦτους λόγους ἀπηνεῖς
ἐκήρυξεν ὁ Στεφανῆς,
μὰ δὲν τὸν 'πίστεψε κανεὶς
καὶ ἔφῶνξαν καὶ ὁ συγγενῆς :
«μὴ τόσο δὰ μὰς συγγινῆς.»
Ἦσους καθίνας νάναι
γιὰ τοῦ κράτους τὴν τιμὴ,
καὶ μὲ τὸν καιρὸ περᾶνε
τῶν ἐλέγχων οὐ καίμοι,
καὶ ὅσον ἐλεγχῶ ἂν κἀνουν ὁ οἶρ Λόου μὲ τὸν Τότσο
πάντα πάντα γιὰ καμπίσιους θ' ἀπομεινῶν κατὶ ρίστα.

—
Φ. — Κάμε τόπο νὰ περάσω,
νὰ μιλῶσω καὶ νὰ δράσω.
Κὶ ὁ φτωχὸς ὁ γαϊδάρος μὴ, τὸ νοσημὸν τοῦτο κτήνος,
τὴν Συνθήκην πῆς εἰρήνης ἦμα μυρωδιά καὶ ἰκίνο,
καὶ ἔφησε χαρὰ γεμάτος τῶν Μουσῶν τὸν Ἐλαῖκῶνα
καὶ ἔγινε καθὼς τὸν βλέπειν 'στὴν σημερινὴν εἰκόνα.